

„A tanévet a templomban kezdtük”

Mint minden évben, az idén is izgalommal telve mentek az elsősök szüleikkel szeptember harmadikán az iskolába. De lépjünk vissza 60-70 évet az időben! Mennyivel más volt akkor a tanévkezdés? Arról és az életéről mesélt Vincenzia kedvesnővér, aki Budaörsön tanított és napjainkban a Ménesi úti Szent Vincés Irgalmas Nővérek Központi Házában él.

A polgári nevem Wächler Mária, szülőfalum Mosonszentjános. Ott születtem 86 évvel ezelőtt egy hét gyermekes családban. A polgári iskolát Pápán végeztem és az öt éves tanítóképző befejeztével magyar-német oklevelet szereztem. 19 éves koromban léptem be a Szent Vince rendbe. A szigorú szabályokkal működő világszerte elterjedt rend 40 ezer tagot számlált. 1940-től 1950-ig tanítottam Budaörsön, a leányiskolában. Abban az időben, ha egy kisgyermek szeptemberig betöltötte a hatodik életévét, az évnitű előtt egy héttel a szülei beírták az iskolába. A tanév első napjának reggelén az egész iskola a templomba vonult a szentmisére. Jól dokumentálják a régi fényképek, hogy milyen nagy létszámú (60-70 fős) osztályok voltak a mi időnkben. Az első napokban, hetekben nagy gondot fordítottam arra, hogy megtanuljam a sok kis tanítványom nevét. Meg kell hagyni, az akkori gyermekek sokkal fegyelmezettebbek, tiszteletudóbbak voltak. Buzdítani tudtuk őket és a hit erejével, szeretettel hatottunk rájuk. Emlékszem, volt szófogadó, jó osztályom közepes képességűekkel és voltak élénkebbek, ők viszont okosabbak voltak. Első években olyan osztályt kaptam, amelyikben csak magyarul tanultak a gyerekek, a felső ta-

gozatot Bató Géza tanár úrnál folytatták. Később már magyar-német nyelvű osztályban tanítottam. Általános tananyag szerint haladtunk a tankönyvek alapján. Minden alkalommal vázlatot írtam a következő nap óráira. A tantárgyak az I-II. osztályban olvasás, írás, számolás, ének, kézimunka, testnevelés, hittan voltak. A III-IV. osztálytól már földrajzot is tanítottunk. Társnőimmal „szegénylátogatásra” azaz családlátogatásra mentünk a Lukebergbe és a Máriavölgybe. Ott laktak a szegény sorsban élő családok. Gyakran mentünk iskola-időn kívül is tanítványainkkal a templomba. Októberben kezdődtek a délutáni rózsafüzérajtatósságok. Oda nem volt kötelező a megjelenés, mégis sokan eljöttek. A vasárnapi szentmisére is együtt mentünk. A májusi litániák alkalmával tömve volt a templom. Minden nővér maga köré gyűjtötte a csoportját és a litánia végeztével az iskolában beszélgettünk, játszottunk. A lányok olyan jól érezték magukat, hogy alig akartak haza menni. A kicsit boldos Márton, az iskola mindenese-fűtője jött és már kiabált: Haza menni!

Az új rendszerben, amikor már nem tartottak igényt a nevelőmunkánkra, nagyon nehéz helyzetbe kerültünk. Ugyanis a mi szigorú rendünk egyik alapszabálya, hogy amikor belép-

tünk a rendbe, többé nem léphettük át az otthonunk küszöbét. Én már csak azért sem mehettem volna haza, mert a szüleimet és valamennyi testvéremet kitelepítették Heilbronn közelébe. A 94 éves nővérem most is ott él. A sógorom és fiai Untergruppenbachban sok munkával, szervezéssel, rokoni és baráti összefogással katolikus templomot építettek, amit Szent István királyunk nevében szenteltek fel.

De térjünk vissza Budaörsre. 1950-ben, hogy megéljünk, Hauser Ilonáék szőlőjébe jártunk kapálni. Amikor kapával a vállunkon a munkába igyekeztünk, arra jött egy katonatiszt. – Ezt szeretem látni! – mondta gúnyosan. – Fordítva is szeretném látni! - szólalt meg egyik bátor társunk. Később Ellerné kötődéjéből kaptunk gépeket és munkalehetőséget. Amikor az Egyház létrehozta a Szolidaritás Szövetkezetet, az ország különböző részein munkához jutottak a sorstársaink. Kötöttünk, hímeztünk, szép termékeinkből még a Szovjetunióba is szállítottak. Engem egy nyolc gyermekes család fogadott magához. Napjainkra huszonegy unoka és ez idáig nyolc dédunoka a leszármazott, a mai napig tartom velük a kapcsolatot.

Itt az otthonban tízen voltunk budaörsiek, de egyre fogyunk. Anna nővér, Jácinta nővér él itt, és Csulics Lujza, aki évekig dolgozott Füzér óvónéninél.

Olyan jól esik, és köszönöm, hogy az Egyházköztség és a Német Nemzetiségi Önkormányzat rendszeresen meghív az egyházi ünnepekre és a hagyományos találkozókra. Még kicsit is küldenek értünk.”

S. K..